

идѣха изъ неговото гърло. Това що се чуваше тамъ, бѣ и шептение, и скърцане, и стенене и охкане. А влажнитѣ, студени вълни на вѣтъра правѣха да настрѣхне кожата ми. Нѣкаква ржка се протѣгаше изъ пещерята и искаше да ме хване.

Съ широко отворени очи и затаенъ дѣхъ го слушаха неговитѣ другари.

— И ти остана вжтрѣ? — го попита най-послѣ единъ отъ тѣхъ.

— Ти не избѣга ли? — се обади другъ.

— Азъ не бихъ останалъ вжтрѣ — извика трети.

— А защо не? Ако бѣхъ азъ, щѣхъ да отида по-навжтрѣ и щѣхъ да видя, откъдѣ идатъ охканията, — се обади четвърти.

— Не, мой Реги, ти никога нѣмаше да по-смѣешъ да направишъ това, азъ сжщо се повърнахъ, но въ сжщия мигъ свѣтна, и черната бездна изведнажъ се грозно освѣти. И въ тоя мигъ...

— Понататѣкъ, понататѣкъ, Хайне, какво видѣ ти? — извикаха всички момчета.

— Азъ видѣхъ една грозна, дълга и тънка, мъртвоблѣда човѣшка фигура. Тя кимна съ костилявата си ржка и, като се ухили, посѣгна да ме хване. И мене се струва — не, чухъ наистина, че тя каза името ми. Чухъ азъ още ридания и охкания; а задъ нея, като че имаше още много такива фигури. И азъ веднага се спуснахъ да бѣгамъ. Бѣгахъ, бѣгахъ и чакъ когато стигнахъ на другата страна на планинската стѣна, тогава поехъ дѣха си.

Отъ страхъ коситѣ на другаритѣ му настрѣхнаха и, поблѣднѣли, тѣ бързаха да кажатъ какво мислѣха за това, що чуха.

— Тамъ може да умре човѣкъ!

— Тамъ има планински духове!

— И мечки!

— И разбойници!